

1/2 IVOT BEZ MILOVÁNÍ - II.

Středa, 18. června 2008

Stejně jako vy i já mám ráda, když někdo z dopisů, který se tu probíral, má vývoj, nějaké pokračování. Vzpomínáte si na smutné psaní jedné teprve třicetileté maminky 1/2 IVOT BEZ MILOVÁNÍ, která si v našem stálovala na svého manžela, a nedostatek milování. Rádi se mají, to ano, jen ta tělesná láska chybí...

Byla jsem mile překvapena komentářem, který pod vašichy ty vaše nedávno napsal její manžel. Proto je to už delší doba a bylo by opravdu škoda, aby "zmizel v dějinách", dávám ho sem samostatně. Mj. sama bych jim, téhle rodince, moc přála, aby se jim to doma vylepšilo, aby se naučili spolu spokojeně žít...

No, po té krizi, kdy jsem asi vložila tenhle příspěvek, se to nějak srovnalo, i ten sexík byl, teď to na zasetí trošku padlo - jednak jste nikdo neslyšeli ženu, jak umí vyřítat. Nenechá na člověka ku suchou nit. To pak není motivace k němu. Vyložené deprese teď také nemám, bohužel ale ani ty báječné hypomanické stavy, které mi kompenzovaly schizoidní poruchu. Takže jsem spíš takový do sebe uzavřený morous, to je fakt.

K té práci se člověk jak tak dokope, to se udělat musí, ale pak už má člověk touhu akorát stáhnout se do sebe nechat svět, ať si dělá co chce. To mytí s tím souvisí - je to aktivita, která naručuje mou "ochrannou ulitu". Opakovaně jsem ženě vysvětloval, že to vůbec není nevěstičné - stačí, aby mi pomohla z té ulity se vrátit. Ona říká, že to dělat nebude, že ji pak připadá jako další dítě a nejsem pro ni jako muž atraktivní. Takže mě zašle, jede to nějakých 14 dní, tři týdny, pak se z toho jak sám vyhrabu, ale žena se celou tu dobu trápí.

Někdy se snaží - ale po svém. Ptá se mě, co mi je, co mě trápí, jestli za to má žena ona. Nedokáže pochopit, že za ona o svých problémech potěbuje mluvit, já o nich mluvím velice nerad. Navíc tady ani není o mě. Bezprostřední spouštěč je třeba nějaký, ale ten není dělatelný. Já mám třeba panickou hrůzu z toho, že nebude peníze. Že ta práce, kterou dělám, najednou nebude. Ten panický strach je vřadivý - toho se zatím zbavit nedokážu - ale dokážu se k němu rázně postavit podle toho, jestli jsem v "mínusu" nebo "v plusu". Když jsem v mínusu, tak to vidím samozřejmě vřadivě pesimisticky, říkám si, že nic jiného neumím, že už jsem starý, že už se uchytím apod. Když v plusu, najednou vidím celou budoucnost, co by se dalo v nejhroším dělat. A hned je líp.

A je fakt, že bych si taky chtěl někdy odpočinout. Já pracuju pořád. I na dovolené... Barbucha